

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrker, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt. B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Lola Carrasco.

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Marresma (Cap de redacció), Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Uniers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.

RÚBRICUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, J.J. Pérez Benloch, Josep M. Sanmartí.

COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel Garcia, J.L. Guarner, Juan M. Jativa, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, J.V. Marquès, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, Toni Picazo, Eva Piquer, Miquel Porta Perales, Modest Prats, Pilar Rahola, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluis Sirera, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, Lourdes Toledo, Daniel Hermsilla.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Diners nostres, diners seus

D'una banda hi ha uns territoris, formalment i suposadament *autònoms*, on els parlaments no poden legislar sobre quins impostos, i com i en quina proporció, han de pagar els ciutadans. On els governs no poden elaborar un pressupost que corresponga a la distribució d'aquests impostos. On l'administració fiscal pròpia és pràcticament inexistente. On tots els impostos importants -el de la renda de les persones físiques, el de societats, el del valor afegit- són recaptats, gestionats, reunits, pressupostats i distribuïts per una altra administració, per una instància exterior i superior que pren totes les decisions significatives en aquest camp i tema. Llavors, quan la capacitat dels governs i parlaments d'aquests territoris és gairebé nul·la en el camp fiscal, quan no poden decidir res sobre els diners que han de pagar els ciutadans i molt poc sobre l'aplicació d'aquests diners, ¿quin és el contingut real d'aquella autonomia?

D'una altra banda hi ha un estat, formalment autònom i descentralitzat, on el govern i el parlament central tenen i conserven tot el poder de decisió sobre la fiscalitat pública. On els poders centrals estableixen què, quant i com han de pagar els ciutadans -inclosos, amb l'excepció basco-navarresa, els habitants dels territoris dits autònoms-, i estableixen igualment com i en què s'han de gastar aquests diners. On l'administració central, que recapta la pràctica totalitat dels impostos, transfereix a les administracions dites autònomes les quantitats que creu oportunes, i de la manera i en el moment que considera oportú. Llavors, quan el poder del govern i del Parlament central és pràcticament total i exclusiu en el camp dels diners públics, quan d'ells -i només d'ells- depèn la recaptació i la distribució pressupostària d'aquests diners, ¿quina diferència *substancial* existeix entre aquest estat centralitzat i unitari?

Aquest estat té molt clara una cosa: que la sobirania política, irrenunciable i indivisible,

va estretament lligada a la sobirania fiscal. El poder sobre la vida dels ciutadans (justícia, policia, exèrcit, passaports) és inseparable del poder sobre la seua hisenda. És a dir, que no és una qüestió tècnica que es podria resoldre amb acords entre experts. No és una qüestió d'eficàcia en la gestió dels recursos públics. No és una qüestió simplement administrativa: és una qüestió profundament lligada a la idea mateixa d'estat i de poder. Que, aplicada al cas, vol dir que els nostres diners, els diners dels valencians, catalans i balears, per exemple, en primer lloc i per damunt de tot no són nostres, són *seus*. Lògicament, per tant, no són els governs i els parlaments de València, de Barcelona o de Ciutat de Mallorca els que tenen el poder de decidir sobre els nostres diners. És el govern i el parlament de Madrid: d'allà depèn quants diners paguem, a qui els paguem, com es distribueixen, i en quina proporció, quan i com ens tornen a arribar, i en què els hem de gastar.

No és estrany, vistes les coses així, que les discussions i les tensions entre el govern central i els governs autònoms siguen una realitat o una possibilitat permanent. Perquè als governs dits autònoms no els queden més que dos camins: o conformar-se amb la visió estatal, renunciar a un poder fiscal efectiu, esperar pacientment i passivament les transferències de Madrid, suportar els retards, pagar interessos, endeutar-se si volen tenir alguna iniciativa pròpia, ... o plantejar decididament la pròpia visió del tema, enfrontar-se a uns principis -i a la seua aplicació- que cada any converteixen l'autonomia política en un simulacre d'autonomia. No és acceptable que, any rere any, continuen aplicant-se només, i incondicionalment, els principis, la ideologia i la visió d'una sola de les parts.

